

EL CREDO
EINSTEIN, A LIFE IN SCIENCE
ALBERT EINSTEIN
SIMON & SCHUSTER LTD., LONDRES, 1993
MICHAEL WHITE & JOHN GRIBBIN. Trad. JOSEPH B. LEVY

*Discurs d'Einstein a la Lliga Alemanya de Drets Humans, Berlín, Tardor de 1932.
Aquest discurs es conegut com El Credo de la meva vida”*

La nostra situació sobre aquest planeta sembla molt estranya. Cadascú de nosaltres apareix aquí involuntàriament i sense invitació per a una curta estada, sense saber els perquè ni els on. En la nostra vida diària només sentim que l'home està aquí en ares dels altres, per a aquells que estimem i per a molts altres el destí dels quals està connectat amb el nostre. Sovint em preocupa el pensament de fins a quin punt la meva vida està basada sobre el treball dels meus congèneres humans, això em fa adonar del meu gran deute cap a ells.

Jo no crec en el llibertinatge. Les paraules de Schopenhauer “L'home pot fer el que vulgui però no pot decidir el que vol” m'acompanyen en totes les situacions i en tota la meva vida, i em reconcilien amb les accions dels altres, tot i que per a mi siguin ben doloroses. Aquesta consciència de la manca de llibertinatge fa que tingui cura de prendre'm a mi i als meus semblants massa seriosament com a individus que actuen i decideixen, i em procura no perdre l'equanimitat.

Mai vaig buscar l'opulència i el luxe, i fins i tot els desprecio força. La meva opció per la justícia social sovint m'ha portat al conflicte amb les persones, com també la meva aversió cap a qualsevol obligació o dependència que no consideri absolutament necessària. Sempre tinc una gran consideració per l'individu i tinc un insuperable rebuig cap a la violència i la seva apologia.

Totes aquestes raons han fet de mi un apassionat pacifista i antimilitarista. **Estic en contra de qualsevol nacionalisme fins i tot disfressat de patriotisme.** Els privilegis basats en la posició i en la propietat sempre m'han semblat injustos i perjudicials, com també qualsevol exagerat culte a la personalitat. Sóc un convençut de l'ideal de la democràcia, tot i saber clarament la feblesa de la forma democràtica de govern. La igualtat social i la protecció econòmica de l'individu sempre m'han semblat les metes comunitàries més importants de l'Estat. Tot i que sóc un típic solitari en la vida diària, el fet d'adonar-me que pertanyo a la comunitat invisible dels que lluiten a favor de la veritat, de la bellesa i de la justícia m'ha preservat de sentir-me aïllat.